

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2025. július 13.
(vasárnap)

Szepesy László

SZERESSÉTEK ÉS TISZTELJÉTEK EGYMÁST

Énekek: 135,1, 590, 133, 821

Lekció: 1Kor 12,13-27

Alapige: Róm 12,10

„Atyafiúi szeretettel egymás iránt gyöngédek; a tiszteletadásban egymást megelőzők legyetek.”

Imádkozzunk!

Felséges Urunk, Istenünk, megismerve az Úr Jézus Krisztus életét az evangéliumokból, és látva az Atya és a Fiú és a Lélek közötti kapcsolatot, mindig rácsodálkozunk arra az egységre, arra a szeretetre, arra az összetartozásra, amely közöttük van. Köszönjük, hogy ebbe a közösségbe mi is becsatlakozhatunk, mert erre hívsz bennünket, hogy Krisztussal hit által egyek legyünk: Ő mibennünk, mi pedig Őbenne éljünk. Felfoghatatlan számunkra a Te mélységed, nem ismerünk Téged teljes valódban, úgy, ahogyan lehetne, de nem is az ismeret és nem is a tudás a lényeg, Urunk, hanem az a kegyelem és Lelkednek az a munkája, amellyel megmentettél minket, és ahogyan hallhattuk az apostoltól: a Krisztus testének tagjává tettél bennünket. Hálát adunk, hogyha ez már megtörtént. Ha még nem, akkor kérünk, hadd lehessünk a Te tested tagjaivá.

Köszönjük, hogy gyülekezetünket is Te hoztad létre, Lelked által munkálkods, és hogy a tagok közötti kapcsolatot is Te magad formálsz, alakítod. Szeretnénk engedni a Te igédnek, szeretnénk minden útmutatást magunkra vonatkoztatva parancsként venni, amelyek köteleznek minket arra, hogy másként éljük a mindennapjainkat, máshogy beszéljünk egymással, másként viszonyuljunk egymáshoz, hiszen összeszerkesztettél bennünket.

SZERESSÉTEK ÉS TISZTELJÉTEK EGYMÁST

Köszönjük a testvéri közösséget, és köszönjük mindazt a kegyelmet, amelyet egymáson keresztül is kaphattunk. Az apostol is mondja: „*egymás hite által*” csodálatos épülni. Kérünk, hogy formálj bennünket is, és add a Te igédet nekünk. Hisszük, Urunk, hogy a Lélek hit által formál minden gondolatot, minden vágyat, minden indulatot bennünk, minden akarást. Ezért kérjük mára is a Te igédet.

Hálát adunk az elmúlt hétért, köszönünk minden csendeshetet, amikor hirdetted a Te igédet, köszönjük, mikor Lelked megnyitotta a szíveket, és a mag termőföldre hullott. Kérünk, Urunk, hogy a következő csendesheteken is ugyanígy munkálkodjál, legyen áldásod a Te igéd hirdetésén és arra való figyelésen is és a testvéri közösségeken.

Könyörgünk a mai alkalmakért is, gyermekekért is, ifjakért is egyaránt, és most magunkért, hogy használd fel az ige hirdetését, hallgatását arra, hogy Te még jobban megdicsőülj a mi szívünkben, még nagyobbnak lássunk, még irgalmasabbnak, kegyelmesebbnek, és ebből kifolyólag kérünk, formálj bennünket. Rontsd le bennünk a bűnt, öldököld az óembert, erősíts a belső ember szerint, és készíts fel minden jó cselekedetre, amelyekben járni akarsz minket. Így kérünk, legyen ez a mostani alkalom is számunkra áldássá, neved számára dicsőségessé.

Szent Fiadban, Krisztusban bízva kérünk, hallgass meg!

Ámen.

Igehirdetés

A mai alkalommal folytatjuk annak a Róm 12-ben található listának a tanulmányozását, amely a gyakorlati hívő életre tanít minket. Korábbi alkalmon már említettem, de ma is szeretném hangsúlyozni, hogy ez nem egy moralizáló tanítás, nem egy olyan lista, amit az erkölcsös, Isten nélkül élő emberek szoktak felállítani, amely azon alapulna, hogy ha ezeket cselekszed, akkor majd jó keresztyén leszel. Pál apostol hitte, tudta és hirdette is, hogy az itt felsorolt dolgokra az ember magától képtelen. Nem tudunk így élni Isten Lelke munkája nélkül. Ez a rengeteg parancs tehát nem általában az embernek, hanem csak az újjászületett, új szívet kapott hívőnek szóló útmutatás, aki Jézus Krisztussal való lelki kapcsolatban és hitben éli a mindennapjait. Csak a Szentlélek szíveket átformáló munkája által válhatunk olyan emberekké, akikről Pál apostol itt beszél.

A mai szakaszunkban 2 parancs hangzik el, amely a gyülekezet tagjaihoz szól. Az egyik, hogy szeressük hívő testvéreinket, a másik pedig, hogy tiszteljük egymást. Az igevers szerint Pál azt mondja, hogy egymást kell szeretni és tisztelni. Kiket ért ezalatt? Pál a gyülekezet hívő tagjaihoz szól, ezért ez az egymás kifejezés nem mindenkit, nem minden egyes embert jelent, hanem csak a hívő testvérekre korlátozódik. Ez természetesen nem azt jelenti, hogy nem lehet, és ne kellene szeretni hitetlen ismerőseinket. Sőt, Isten igéje több helyen fel is szólít minket erre (Mt 5,44, 1Pt 2,17). Isten azonban most ebben az igeszakaszban különösen is azt akarja hangsúlyozni nekünk, hogy ha valahol, akkor

hát a gyülekezetben hívő testvérek között helye van az egymás iránti szeretetnek és tiszteletadásnak. Ezért most külön csak erről beszél: az újjászületett hívő ember hogy szeresse a másik hívőt. Mind a testvéri szeretet, mind a tisztelet elég tág téma, nem egy alkalmat, hanem heteket lehetne tartani róla, ezért a mai alkalommal csak 3 kérdésre szeretném korlátozni az ige üzenetét. Az első kérdés: mit is jelentenek ezek: a testvéri szeretet és a tisztelet? A második: miért kell ezekre felszólítania bennünket Istennek? A harmadik: hogyan törekedjünk mindezekre a gyakorlatban? Hogyan törekedjünk tudatosan ezek szerint élni?

1. Nézzük meg tehát, mit jelent az a felszólítás, hogy *„Atyafiúi szeretettel egymás iránt gyöngédek; a tiszteletadásban egymást megelőzők legyetek”*. Beszéljünk először a testvéri szeretetről.

A vers első felében két szót használ az apostol arra az érzésre, amelyet az egyik hívő érezhet a másik iránt. Károli úgy fordítja ezeket a szavakat, hogy atyafiúi szeretet és gyöngédség. Mi a szeretet, és mit jelent egymással gyöngédnek lenni? Mindkét görög szó elég mély érzelmekkel teli, ami rögtön megcáfolja azt a keresztyénnek mondott felfogást, hogy nem kell kedvelni az embereket ahhoz, hogy szeressük őket. Ez sajnos napjainkban egyre népszerűbb gondolat. Nem kell kedvelni a másikat ahhoz, hogy szeresd őt. Természetesen igaz az, Testvérek, hogy lehet valakit szeretni úgy is (bizonyos mértékben), hogy közben nem kedveljük. Azaz lehet valami jót tenni érte. Segíthetsz neki, bánhatsz vele tisztelettel, még ha hűvösen is teszed ezt. Úgy, hogy közben nem érzel iránta semmit, nem kötődsz hozzá, nem keresed a társaságát a legkisebb mértékben sem. De ez nem az a szeretet, amiről Pál apostol itt beszél. Ez a világ szeretete. Ez nem a Lélek által bennünk munkált, Istentől kapott szeretet. Az nem ilyen hideg.

Mint említettem, két görög szó szerepel itt a szeretetre. Az első a filadelfia. Ez két másik szóból tevődik össze. A filosz szó szeretetet jelent, mégpedig annak is egy speciális fajtáját: a családi, a rokonok közötti szeretetet. Az adelfosz szó pedig testvért jelent, a vér szerinti testvért, akivel közösek a szüleink. Tehát az első szóban Pál a testvéri szeretetre szólít fel: mint a családtagodat, úgy szeresd a hívő testvéredet. A másik szó – amit gyöngédséggel fordítunk – a filosztergos. Itt is a filosz szerepel a szó elején, és a másik szó, a sztergosz, egy érdekes kifejezés. Azt a családi, rokoni, mély, bensőséges szeretetet jelöli, amely különbözik a baráti szeretettől. Mert ha átgondoljuk kicsit, akkor megérthetjük, hogy a baráti szeretetet más, mint a családi szeretet. A baráti szeretetet a rokonszenv, valamiféle vonzalom, a másik személyisége, szépsége, tettei vagy gondolkozásmódja váltja ki. Többnyire tehát a baráti szeretet a másik személyiségének rám gyakorolt hatásának eredménye. Ez a baráti szeretet választott. Kiválasztjuk a barátainkat, hogy kit szeressünk úgy, mint barátot. A családi, rokoni szeretet ettől különbözik. Ezt fejezi ki a sztorgé. Ez a családi szeretet nem függ attól, hogy a másik milyen, és nem is választáson alapszik, hanem természetes, mert beleszületünk. Ahogyan a szüleinket és testvéreinket nem választjuk meg, úgy ezt a szeretetet sem. Ez a szeretet az, amely a szülő-gyermekek,

SZERESSÉTEK ÉS TISZTELJÉTEK EGYMÁST

valamint testvérek között áll fenn. Nem azért szeretjük őket, amilyenek, hanem azért szeretjük őket, akik számunkra. Mert még ha bántó módon viselkednek is, attól még szeretjük őket, mert a családjuk, és ezen nem fog változtatni semmi. A hozzájuk való kötődésünk természetes, Isten ajándéka, Ő tette a szüleinket szülőkké, a testvéreket testvérekké. Nem a személyiségük mondja meg, hogy szeretem-e őket vagy sem. Ezt a sztorgosz szót használja Pál apostol a 2Tim 3,3-ban is, amikor arról beszél, hogy az utolsó időkben (azaz napjainkban is) az emberek szüleik iránt engedetlenek, hálátlanok és szeretetlenek lesznek. Ugyanez a sztrogosz szó jelenik itt meg, ami a családi szeretet mélységéről és megromlásáról beszél itt. Ez a családi szeretet, mivel nem választható, ezért nem is megváltoztatható, és nem befolyásolja a másik viselkedése, ezért mélyebb, tartósabb, mert egy életre szóló.

Tudom, hogy sokan nem így gondolják, hanem ellenkezőképpen. Úgy hiszik, hogy néhány barátunk sokkal mélyebben szeret minket, mint a családtagjaink. Ez sajnos sok esetben szomorú valóság, mert a családi szeretet megromlásáról beszél az ige is. Isten nem ilyenek alkotta a családi szeretetet, mint ahogy azt manapság sokan elképzelik. De ettől még, hogy akármilyen múlttal rendelkezünk, akármilyen családból jövünk, vagy éppen a jelenben akármilyenek is ezek a kapcsolataink, ettől még Isten a családi kötelékeket sokkalta szorosabbnak alkotta meg, mint a barátiakat. Mert amíg egy baráti kötelék könnyen megszakadhat, addig a családtagjainkkal minket összekötő kapocs életünk végéig meg fog maradni. És semmi nem történhet, ami ezt a köteléket megváltoztathatná. A szüleink akkor is szüleink maradnak, ha esetleg fájó a viselkedésük. Ugyanez igaz a testvéreinkre is, ők is ugyanazok maradnak számunkra. Pont ezért régen, a bibliai időkben, de nem kell olyan régre menni, a családhoz való hűség, ragaszkodás, a szülők iránti tisztelet és a testvéri összetartás és szeretet minden mást megelőzött, kivéve a házassági kapcsolatot, amiről mást mond az ige, de most nem akarom efelé elvinni az ige hirdetés vonalát. Tehát a családi szeretet többet jelentett, és mindennél mélyebb volt, mint a baráti kapcsolat, amire manapság akkora hangsúlyt helyezünk.

Pont ezért ezt a szeretetet hozza elénk Pál apostol követendő példaként. Nem azt mondja, hogy legyetek jó barátok, hanem azt mondja, hogy atyafiúi szeretettel szeressétek egymást, mert ezzel a legnagyobbat akarta kimondani. Itt nyelvtanilag Pál nem győzi keresni és megtalálni a szavakat, hogy kifejezze azt, amit gondol. Majdhogynem négyszer szerepel a szeretet szó, de még ezek sem elegendek az apostol számára, hogy kifejezzék azt a forró szeretetet, amellyel a hívők egymásnak tartoznak. Mert Isten, amikor gyermekévé fogadott minket, akkor egyúttal az Ő családjának tagjává is tett mindannyiunkat. Azaz: adott nekünk lelki szülőket, testvéreket és családot. Éppen a héten olvastuk kalauzunk szerint azt a történetet, amelyben Krisztus megvallja, hogy „*aki az Isten akaratát cselekszi, az az én fitestvérem és nőtestvérem és az én anyám*” (Mk 3,35), azaz a családja. Nem véletlenségből hozta ezeket a hasonlatokat, hanem azért, hogy megmutassa, Ő milyen mély kapcsolatot érez és ápol az Ő gyermekeivel. Pont ezért, amikor azon gondolkozunk el, hogyan szeressük egymást,

akkor Isten válasza nem az, hogy csak azt a testvért szeresd, aki neked szimpatikus, akinek a személyisége vonzó, akivel egy húron pendülsz, hanem hidd el – és erre a hitre hív bennünket az Úr –, hogy a másik hívő olyan neked, mint a testvéred, és ezért legyen akármilyen is, szeresd őt őszintén szívedből. Ez hitkérdés, Testvérek, hogy elhiszem-e, hogy a családom tagjává lett az a másik, és elhiszem-e, hogy én is az Ő családja tagjává váltam.

Ezt a szeretetet szerintem már sokan megtapasztaltuk. Emlékszem, hogy egyszer elmentem egy csendesnapra, ahol sok számomra idegen ember volt jelen, 1-2 embert ismertem csak, de a beszélgetéseinkből, szavainkból és megnyilatkozásainkból nagyon hamar kiderült, hogy Krisztust szerető emberekkel vagyunk együtt. Nem ismertük egymást, még a nevét se tudtuk a másiknak, nem ismertük a másik múltját, nem tudtuk mi a végzettsége, hogy éli a mindennapjait, de mégis olyan szeretettel, figyelmesen fogadtak engem is, és éreztem én is ezt irántuk, hogy ez a Lélek munkája volt. Nem a másik személyisége volt a lényeg, hanem hogy testvérek vagyunk az Úrban, mert Ő az, aki összekötött bennünket.

Mert a hívők között van egy közös kötelék, mint a test tagjai között, amelyről olvastunk az 1Kor 12-ben. És ez a kötelék túlmutat kultúrán, időn, lakóhelyen, kegyességen. És még ha nincs is közös múltunk, nem ismerjük azt, hogy a másik mit szeret és mit nem, akkor is azonnal egyfajta szeretetet érzünk a másik iránt, mivel Isten családjához tartozik. Korunk egyik baja az, Testvérek, hogy okot keresünk a szeretetre. Okot keresünk a gyülekezetben, hogy miért kell a másikat szeretnem. Pedig Isten már régen megadta nekünk ezt az okot ott a golgotai kereszten, mikor meghalt érted, értem és az Ő gyermekeiért. Nem több ismeretet kell gyűjtenünk egymásról (nem ez ellen akarok beszélni, Testvérek, ismerkedjünk nyugodtan egymással), de nem mindegy, hogy a szeretetünk azon alapszik, amit tudunk, vagy azon, amit hiszünk. Mert itt minket hitre szólít fel Jézus Krisztus. Nem arra, hogy minden egyes részletét tudd meg a másik életének, és ezért szeresd, hanem arra a hitre hív téged, hogy hidd el, hogy ő is Isten megváltott gyermeke, mint te, ezért a te családnak a tagja, hozzád tartozik, te pedig őhöz, és így szeresd őt. Isten azt mondja, hogy a gyülekezetben ennek a hitnek a megélésére kellene törekednünk. Mint hangsúlyozom, nem akarom, hogy ez legyen a tanulság, hogy akkor nem kell ismerkedni, dehogynem, de a szeretetünk alapja az, amit Krisztus tett értünk, nem az, amit mi ismerünk egymásról.

A másik parancs pedig ebben segít minket, hogy ezt a szeretetet hogyan gyakoroljuk egymás felé. Ezért teszi Pál apostol rögtön hozzá az első parancs után, hogy „*a tiszteletadásban egymást megelőzők legyetek*”. Ez a szeretet módjáról beszél. Mit jelent a tisztelet? A tisztelet más, mint a szeretet. A világ úgy gondolja, hogy tisztelhetsz olyan embert is, aki iránt nem érzel szeretetet. Bizonyos helyzetekben ez lehet így. De Pál apostol és Isten pont, hogy nem ezt akarja, hogy szétválasszuk ezt a kettőt, hanem hogy lássuk, hogy ezek összetartoznak: az atyafiúi szeretet és a tiszteletadás. Elválaszthatatlanok egymástól. Meg kell különböztetnünk őket, de szorosan, elválaszthatatlanul összetar-

SZERESSÉTEK ÉS TISZTELJÉTEK EGYMÁST

toznak. Valakit tisztelni többek közt azt jelenti, hogy a tetteiddel és a szavaiddal úgy bánasz az illetővel, mint aki méltó a szolgálatodra, azaz szolgálsz neki szeretetből, ez a motivációd. Lehet, hogy személy szerint nem méltó rá. De azért mégis tiszteleled őt. Néhány esetben a tisztelet pont, hogy azt jelenti, hogy jobban bánasz az emberrel, mint ahogy azt megérdemli, mint ahogy velünk is sokszor jobban bánnak, mint ahogy azt megérdemeljük.

Hadd hozzak két bibliai példát gyülekezetek életéből. Pál apostol az 1Tim 6,1-ben azt mondja a keresztyén rabszolgáknak (akiket tárgyként kezeltek, és mindent uruk parancsa szerint kellett cselekedniük): *„Akik iga alatt vannak, mint szolgák, az ő uraikat minden tisztességre méltóknak tekintsék, hogy Isten neve és a tudomány ne káromoltassék”*. A tiszteletadásról beszél itt Isten. Lehet, hogy a gazdád egy gazember, egy embertelen rabszolgatartó, de tekintheted őt tiszteletre méltónak: *„minden tisztességre méltóknak tekintsék”*, erre szólít fel. Úgy, ahogyan Isten is téged is igaznak tekint, pedig bűnös vagy. Ez nem azt jelenti, hogy nem kell látnod a bűneit, de mégis úgy cselekszel, és úgy beszélsz vele, hogy azzal tiszteleled őt. Mert nagyon sokszor a tisztelet nem arról beszél, hogy a másik mit érdemel, hanem arról árulkodik, hogy mi van a szívedben, erről beszél.

Vagy egy másik példa az 1Kor 12,23. Pál összehasonlítja a gyülekezet hitben erőtlenebb tagjait az emberi test bizonyos részeivel, a gyülekezet azon tagjait, akik nehezebben hisznek, életük sem úgy igazodik Isten akaratahoz, ezért kevésbé becsülik őket. Mit mond Pál, hogy kell velük bánni? *„És amelyeket a test tisztességtelenebb tagjainak tartunk, azoknak nagyobb tisztességet tulajdonítunk”*. Még jobban szeretjük és tiszteljük őket. A tisztelet kimutatása nem mindig arra adott válasz, hogy valami vagy valaki tiszteletreméltó, hanem az, hogy Isten mit végez el a szívedben. Mi sokszor pajzsként használjuk azt a kifogást, hogy de a másik milyen! Isten itt azt kérdezi: és a te szívedben mi van? Mert az mutatkozik meg.

Pál apostol ehhez még azt is hozzáteszi, hogy a tiszteletadásban egymást előzzük meg. Mit jelent ez? Versenyt. Versenyezz abban, hogy ki tudja jobban tisztelni a másikat, és ki tudja jobban szeretni a másikat. Más szemszögből megközelítve röviden annyit jelent ez, hogy jobban szeress másokat tisztelni, mint másoktól elvárni, hogy téged tiszteljenek. Jobban szeress kimutatni a tiszteletedet, mint másoktól elvárni, hogy téged tiszteljenek. Jobban élvezzük azokat a helyzeteket, szituációkat, amikor szerethetsz másokat, mint azokat, amikor téged tisztel meg valaki. Ne arra fordíts sok energiát, hogy mások téged tiszteletre méltónak lássanak – mennyi erőt fecsérlünk el a látszat megteremtésére! –, hanem arra, hogy te hogyan tudod tisztelni a testvéredet. Ebbe fektessünk energiát, Testvérek. Öljük meg magunkban a nagyravágyást, a másoknak tet-szeni akarást, a megtiszteltetés utáni vágyat. Ápoljuk és erősítsük a mások iránti tisztelet szeretetét magunkban. Óvakodjunk attól, hogy csak egyfajta embert tiszteljük. Nagy veszély ez, Testvérek. Óvakodjunk attól, hogy csak egy társadalmi-gazdasági osztályú embert, vagy egyfajta végzettségűt, iskolázottságút, vagy csak az egyik nemet tiszteljük, csak férfiakat, csak nőket, vagy csak egy

korosztályhoz, generációhoz tartozókat, vagy csak egy öltözködési módot követőket, vagy egyfajta kinézetűeket, vagy egyfajta viselkedésűeket, személyiség-típusúakat. Óvakodjunk, hogy személyt válogassunk. Isten nagyon haragszik, amikor ilyenfajta kivételezést és gyalázatot lát a gyülekezetben. A Jak 2,1-6 erről beszél, egy olyan helyzetről, szituációról, ami haragra indította az Urat. Röviden a következő történt: amikor a gyülekezetbe bejött egy idegen gazdag ember, körülrajongták, hellyel kínálták, figyelmesen végig hallgatták, és amikor bejött egy rongyos szegény ember, félreállították, hogy ülj le a földre vagy a zsámolyra, és ne szólalj meg, maradj csendben. De ez csak egy módja, hogy valaki az anyagi helyzete alapján válogasson. Lehet más szemszögből is személyválogató az ember. Az ilyen és ehhez hasonló személyválogatás utálatos az Úr előtt, ezért figyelmeztet az apostol: „*a tiszteletadásban egymást megelőzők legyetek*”.

2. Most, hogy láttuk röviden, mit jelent a szeretet és a tisztelet, nézzük meg, hogy miért kell az Úrnak ezt külön megparancsolnia nekünk. Néhány választ hadd adjak erre a teljes Biblia tanítása alapján. Engedtessék meg, pozitív célokat szeretnék megfogalmazni, hogy az Úr miért parancsolja meg. Először is azért parancsolja meg, hogy mély szeretettel és tisztelettel legyünk egymás iránt (ahogyan a többi dolgot is a Róm 12-ben), hogy a Krisztusban lévő új természetünk valóságát megmutassa, hogy Ő milyenné tudja átformálni az embert. Más szóval, van olyan viselkedés és magatartás, amely azoknak természetes, és azokhoz illik, akik újjászülettek, akikben a Szentlélek lakik, akiket Isten igéje formál és alakít, megváltoztatja az életüket. Ezek úgy teremnek gyümölcsöt a szívükben, hogy az valahol természetes. Az új természetükből adódik ez a szeretet és ez a tisztelet is. De attól még, hogy a Szentlélek munkálja bennünk ezeket, Isten megparancsolja, hogy figyeljünk oda rájuk, és törekedjünk ezekre. A szeretet természetes – mondja az ige –, mert az újjászületés azt jelenti, hogy mindannyian egy család tagjaivá válunk. A köszöntő igékben is valami ilyesmire mutat rá az Úr: ha te ezt hiszed, akkor legyen természetes, hogy törekszel a szeretetre. Az 1Jn 5,1 azt mondja: „*Mindaz, aki hiszi, hogy Jézus a Krisztus, Istentől született*” – tehát az Úr lett az Atyja, és új emberré tette őt; mi következik ebből? –; „*és mindaz, aki szereti a szülőt*” – az Atyát –, „*azt is szereti, aki attól született*”. Más szóval az Atya iránti szeretet a gyermekek iránti szeretetben mutatkozik meg, abból ered. Az Isten iránti szeretetből következik a gyermekei iránti szeretet. Gondoljunk arra, hogy az örök életet együtt fogjuk tölteni hívő testvérként, mégpedig a legmélyebb szeretetkapcsolatban. A mennyben nem lesz gyanakvás, bizalmatlanság, ellenségeskedés, neheztelés, rosszindulat. Isten azt parancsolja nekünk, hogy már most, mivel egy család tagjai vagyunk, az Ő családjának a tagjai, ennek a valóságnak a fényében éljük a mindennapjainkat. A Mt 18-ban Jézus azt is mondta Isten gyermekeiről, hogy ha befogadunk egyet közülük, akkor kit fogadunk be? Őt magát. „*Aki az ilyen gyermekek közül egyet befogad az én nevemben, engem fogad be.*” És ott Isten gyermekeiről szól az ige. Isten azért parancsolja meg nekünk a szeretetet és tiszteletet, mert van egy lelki családunk, amelyet szeretnünk lehet és kell,

SZERESSÉTEK ÉS TISZTELJÉTEK EGYMÁST

és akik elvileg szeretnek bennünket. Ezért, mint egy demonstratív, példát adó módon Isten a gyülekezeti kapcsolatokon keresztül akarja kiábrázolni, hogy milyen emberré tud tenni bennünket a kívülállók felé.

A tisztelettel ugyanez a helyzet. Az újjászületett ember természetéből kellene fakadnia. Miért? Mert egy hívő ember tudja, hogy Isten elképzелhetetlen módon tisztelt meg bennünket. Önmagunkban nem vagyunk tiszteletreméltóak Isten előtt. Mindent elmondhat rólunk az ige, de azt nem, hogy tiszteletreméltóak vagyunk Isten nélkül. Sőt, végtelenül alávalóak és tiszteletlenek vagyunk Vele, amikor nem szeretjük Őt, és más dolgokat részesítünk előnyben Vele szemben, és Isten valahol ott kullog hátul az életünkben. Mindazonáltal, hogy ilyenek voltunk, Isten mégis odaadta értünk az Ő Fiát, amikor még bűnösök voltunk (Róm 5,6), és azzal tisztelt meg minket, hogy megmentett a pokoltól, és helyet adott nekünk az Ő asztalánál. Megalázta magát annyira, hogy nemcsak a lábainkat mosta meg, hanem teljes személyünket és szívünket is. Olyan mérhetetlenül nagy kegyelemben részesített minket Isten, hogy követnünk kell Atyánk példáját, különben csak azt áruljuk el magunkról, hogy nem értjük igazán, mit tett velünk az Úr. A mélységes szeretet és a másokat előnyben részesítő tisztelet tehát azért fontos, mert megmutatja a Krisztusban való új természetünket, hogy a világ lássa, Isten milyenné formálja az Ő gyermekeit.

Továbbá azért is parancsolja meg az Úr ezt a két dolgot nekünk, mert ezeken keresztül építheti egyik hívő a másikat. Azt tudjuk jól, hogy Isten azt parancsolja, hogy a gyülekezetben mindent úgy tegyünk, hogy az építse testvérünket. Ne a kárára, hanem a hasznára legyen. Úgy gondolom, hogy ha ezzel a mély szeretettel szeretnek és tisztelnek minket, akkor igazán érezni fogjuk, hogy mi ehhez a lelki családhoz tartozunk, és az minket is erre a szeretetre és tiszteletre fog ösztönözni. Isten azért parancsolja meg nekünk ezeket is, hogy ilyen módon építsük egymás hitét és életét.

Harmadszor, Isten azért követeli meg tőlünk ezeket, mert Krisztus dicsőségét akarja megmutatni gyermekei közösségén keresztül a világnak. Ezt nagyon sok ige világossá teszi számunkra. A krisztusi közösség a krisztusi jellemvonást akarja kiábrázolni. Az Ef 4,32 ugyanis azt mondja: „*Legyetek pedig egymáshoz jóságosak, irgalmasok, megbocsátván egymásnak*” – ha itt befejezném az igeverset, akkor ez csak egyszerű moralizmus lenne, a humanista ember is ugyanezt mondja, de nekünk mások az alapjaink, ezért folytatja az apostol –, „*miképpen az Isten is a Krisztusban megbocsátott nektek.*” Krisztus szeretete mutatkozik meg abban, ha ti jóságosak, irgalmasok és megbocsátóak vagytok egymás felé. Amikor ezt éljük meg, Őrá mutatunk (nem magunkra). A Jn 13,34-35 ezt magyarázza meg kicsit bővebben: „*új parancsolatot adok nektek, hogy egymást szeressétek; amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást. Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok*”. Ebben az igében azt akarom kihangsúlyozni, hogy Krisztus többször mondja: én. „*Amint én szerettelek...*” „*Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok...*” Mert Krisztus a középpont. Ahogyan egymást szeretitek, azzal Krisztusra mutattok, és ez a lényeg. Krisztusra

mutató közösségként élünk-e együtt? Ez a fő kérdés. Amikor valakit tisztelünk, felemelünk azzal, hogy szolgálunk neki, azzal is azt mutatjuk meg, hogy Krisztus hogyan élt közöttünk. Mert Ő maga mondta, hogy nem azért jött, hogy uralkodjon, hanem hogy mindenek szolgájává legyen. Mindenkit szolgálni jött. A szeretet és a tisztelet tehát Krisztus dicsőségét mutatja meg.

3. Most miután láttuk, hogy Isten miért parancsolja meg nekünk ezt a mély szeretetet és tiszteletet, utoljára röviden hadd térjek ki arra, hogy hogyan is törekedjünk ezekre a gyakorlatban. Hogyan formálódjon a szívünk ebben a kérdésben? Hogyan lehet szeretetet érezni egy olyan hívő iránt, akit talán nem is kedvelsz? És hogyan tisztelhetsz egy olyan hívőt, aki esetleg becstelen dolgokat tesz? Testvérek, a legalapvetőbb válasz az, hogy a Bibliában minden azért van megírva, hogy te és én ilyen emberekké váljunk. Isten az igén keresztül tesz bennünket ilyenné. Ha hallgatod az igét, ha elhiszed azt, bízol az igében, és aszerint élsz, akkor a Lélek is ezeken keresztül formál. Mert Isten mindent, amit hirdet az igében, és mindent, amit velünk tesz, azért teszi, hogy minket, gyermekeit olyanokká tegyen, amilyenekké válnunk kellene. Ezért vannak az alkalmak. Ezért vannak a csendességek. Ezért van az ige. Alapvető igazságként fogadjuk el, higgyük tényleg el ezt! Nagyon fontos kérdés, hogy elhiszem-e ezt, vagy sem, mert ezzel kezdődik minden, hogy ezek a dolgok az új, Istentől kapott természetünkhöz tartoznak. Be kell ismernem magamnak, hogy magamtól nem tudok ilyenné lenni, hacsak Isten nem változtat meg ebben. És ebben a változásban az Ő igéje elsődleges szerepet kap, és a hozzá való viszonyom. Ha ezt komolyan vesszük, akkor rendszeresen imádkozni fogunk azért, hogy Isten tegyen meg mindent, hogy egyre inkább ilyen szeretet és tisztelet legyen a szívemben. És ezen kívül mit tegyünk még?

Néhány dologra emlékeztessük magunkat. Emlékeztessük magunkat például arra, hogy a többi hívő is, bármilyen tökéletlen esetleg a szemünkben némelyik testvér, Istennek, a mi Atyánknak gyermeke, ezért a mi testvérünk. Jusson eszünkbe, mert erről olyan könnyen elfeledkezünk, hogy a másik is testvér és az Úr gyermeke. Jusson eszünkbe, hogy Krisztus kiontotta nemcsak értem, hanem érte is a vérét. Bocsánatot nyert mindazokért a dolgokért, amelyek most bosszantanak engem vagy téged. Egyedül hit által igazul meg ő is, nem a viselkedéséért, nem a tetteiért, vagy azért, mert jó keresztyén lesz. Hit által igaz Isten előtt ő is. Ha pedig Isten felöltöztette őt Krisztus igazságával, akkor ki vagyok én, hogy másként lássam őt? Hogy bírálhatom felül Isten nézőpontját? Igen, rossz dolgokat tesznek az emberek, testvérek is, előfordul, hogy rossz a dolgokhoz való hozzáállásunk. Van, hogy némelyikük értetlen és a másikat idegesíti. De ne gyalázzuk meg Krisztus vérét, amely mindezt befedezi. Mindazt, amit Krisztus tett érted, alkalmazd a testvéredre is, ne csak magadat bátorítsd ezzel, rá is alkalmazd.

Továbbá keressük Isten kegyelmének a bizonyítékait testvérünk életében. Mert hiszem, hogy Isten Lelke minden gyermekében munkálkodik, és ennek látható nyomai vannak. Ne gyalázzuk meg Isten munkáját azzal, hogy csak a test cselekedeteire, a bűneire figyelünk és összpontosítunk, és csak azok miatt

SZERESSÉTEK ÉS TISZTELJÉTEK EGYMÁST

panaszkodunk. Ha csak a másiban levő rosszat keressük és emlegetjük, Isten munkáját gyalázzuk, és tekintjük semminek. Keressük a kegyelem bizonyítékait a másik életében, örülünk azoknak. Egy kisgyermek is még kiforratlan, éretlen, tökéletlen, de nem örülünk annak, ha valamit jót tesz, és dicsérjük őt érte? Hát nem ezzel a türelemmel és szeretettel kellene egymás felé is lennünk? Hisz mindannyiunk ilyen gyermekek vagyunk, akiket az Atya még formál, alakít. Isten kegyelmének bősége ébresszen bennünk több szeretetet és tiszteletet.

Végül pedig emlékezzünk arra, hogy egykor mi is teljesen elidegenedtünk Istentől, és remény nélkül éltünk (Ef 2,12). Méltatlanok voltunk minden isteni szeretetre és tiszteletre. És ha őszinték vagyunk, akkor mind a mai napig is. De Isten mégis mind a kettőt megadta nekünk Jézus Krisztusban. A Fil 2,3-ban Pál azt mondja, hogy az egész testvéri szeretetnek és tiszteletnek kulcsa az alázat. Ahogyan Krisztus nem tekintette zsákmánynak azt, hogy Ő az Atyával egyenlő, emberré, szolgává lett, úgy nekünk se kellene zsákmánynak tekintenünk a kivagyiságunkat, hogy ki vagyok én. Ahhoz, hogy másokat különbnek tartsunk magunknál, hogy méltónak tartsunk másokat a szolgálatunkra, ahhoz magunkat is meg kell aláznunk, nem csak a másikat többre tartani. Soha ne felejtjük el tehát méltatlan voltunkat, hogy bűnös létünkre Isten hogyan szeretett minket. Talán ez az egyik legfontosabb dolog, amire emlékeztetni kell magunkat nap mint nap.

Látjuk tehát az Isten által kijelölt utat. Szeressük egymást gyöngéd, mély szeretettel (ez az egyik út), és a tiszteletadásban legyünk egymást megelőzők (ez a másik út). Isten hadd kérdezze meg személyesen tőlünk: mennyit haladtunk mi ezen az úton? Hogyan formálta már ezt ki bennünk? Mennyire mutatkozik meg rajtunk keresztül és a közösségünkön keresztül az, hogy minket hogyan szeretett Krisztus? Ne másra alkalmazzuk az ígét, Testvérek, hanem elsősorban önmagunkra. Ne a másokra mutogassunk. Isten ígéje minket vizsgáljon meg. Kívánom, hogy a Szentlélek vezessen minket ebben az önvizsgálatban, és az ezekre való törekvésben is!

Imádkozzunk!

Mindenekelőtt hálát adunk Neked, mennyei Édesatyánk, hogy családot tagjává tettél bennünket, gyermekeiddé fogadtál az Úr Jézus Krisztus által. És látjuk, Urunk, hogy ennek nagyon drága ára volt: az Ő vére és az Ő élete. Köszönjük, hogy Te mindezt megfizetted azért, hogy Veled is és egymással is szoros lelki kapcsolatban és közösségben lehessünk. Köszönjük Neked a lelki családot, köszönünk minden hívő testvért, és kérünk, hogy ébreszd bennünk a családi szeretetet, akármilyen tapasztalataink is vannak emberi szinten, kérünk, hogy a Lélek tanítson meg minket ilyen életre szólóan és személyválogatás nélkül, és nem a másik személyére nézve, hanem hittel szeretni, elhíve, hogy ő is testvér, ő is hozzám tartozik, és én is hozzá. Bocsásd meg nekünk minden ezzel kapcsolatos bűnünket, mulasztásunkat, vétkünket, és könyörgünk, hogy a Lélek munkálja a gyülekezetünkben is ezt a testvéri közösséget, annak megélését, gyakorlását, a tisztelet megadását. Kérünk Téged, aki egyedül vagy a szí-

vek vizsgálója, hogy személyesen beszélj velünk, mutass rá arra, amiben változunk lehet, amit a Lélek meg is ad, és mi az, amit meg kell tagadnunk, mi az, amiben meg kell erősödnünk, és mi az, amit még inkább követnünk kell. Könyörgünk, hogy így formáld gyülekezetünket, Rólad beszélő, a Te kegyelmedet és szeretetedet hirdető közösséggé.

Könyörgünk, hogy tedd ezt egyházunkkal és magyar népünkkel is, hirdeted az evangéliumot, hívj magaddal lelki közösségre sokakat. Adj ébredést, kérünk, hogy Hozzád térhessenek minél többen.

Imádkozunk azokért, akik a héten viharkárt szenvedtek, használd fel számukra is ezt az alkalmat arra, hogy Téged megkereshessenek, Hozzád közelebb kerüljenek. Köszönjük, hogy a segítségről is Te magad viselsz gondot.

Könyörgünk a határon túli, kárpátaljai testvéreinkért is. Kérünk, hogy ebben a nehéz helyzetben Te, aki mindent a Téged szeretők javára tudsz fordítani, legyél velük, erősítsd őket a Veled való hitben és közösségben. És kegyelmed szerint adj szabadulást, adj békességet.

Kérünk, hogy viselj gondot betegeinkre, kórházban lévőkre, otthoni ágyon fekvőkre, és különösen is azokra, akik a halál előtt állnak, kérjük, hogy a Veled való kapcsolatban hadd erősödjenek meg. Ha még nincsen, akkor adj nekik új szívet, hitet, megtérést, Veled való lelki közösséget.

És kérünk, hogy egyen-egyenként is mutasd meg, hogy itt a gyülekezetben mit tehetnénk máshogy, másként, hogy gyakorolhatnánk azt, amit az igében mondasz, hogyan engedelmeskedhetnénk egyre inkább Neked. Ehhez add Lelked bölcsességét, szeretetét, türelmét, kitartását.

Kérünk, hogy minden dolgunkban légy velünk, őrizz minket Krisztus útján, add, hogy meghalljuk a jó Pásztor hangját, és kövessük Őt. Így őrizz minket kegyelmedből, és munkáld bennünk azt az életet, ami valóban Téged dicsőít.

Kegyelmedben bízva, szent Fiadért kérünk, hallgass meg!

Ámen.

szöveg: N. L. von Zinzendorf, 1725 | fordítás: Thaly L. 821
dallam: Bamberg, 1732

1. Is-ten szí-vén megpi-hen-ve forrjon szívünk egy-be hát,
Hitünk kar-ja úgy ö - lel - je é - des Meg-vál-tón-kat át!

Ő fe-jünk, mi né-ki tag-ja, Ő a fény, mi szí-ne - i;

Mi cse-lé-dek, ő a gaz-da, Ő mi-énk, ö - vé - i mi.

2. Szeretben összeforrva, egy közös test tagjai,
Tudjuk egymásért harcolva, ha kell, vérünk ontani.
Úgy szerette földi nyáját s halt meg értünk jó Urunk;
Fájna néki, látva minket, hogy szeretni nem tudunk.
3. Nevelj minket egyességre, mint Atyáddal egy te vagy,
Míg egygé lesz benned végre minden szív az ég alatt;
Míg Szentlelked tiszta fénye lesz csak fényünk és napunk,
S a világ meglátja végre, hogy tanítványid vagyunk.